

The Hebrew text below

On the Installation *Regulator*

Tali Tamir

The individual is the original, generating, motivating force. The public is the stabilizing, supervising force which functions as a regulator.

-- Eliezer Rieger. *Hebrew Education in Eretz-Israel: Foundations and Trends* (Tel Aviv: Dvir, 1940), p. 201 [Hebrew]

Supervising, monitoring, and spacing, the regulator serves Hilla Ben Ari as a foundational metaphor whereby she depicts the intricate complex of the children's house where she was raised, which is called "First Comprehensive House": a single totality arranged as a closed autarchy, containing all the functions necessary for the children's lives. The structure as a whole replicates itself, generating serial structures: a row of bedrooms, a cluster of showers and toilets, the organization of tables and chairs in the dining room and classroom, the clothing cubbies, etc. While everything is dominated by multiplicity and lining, the general structure maintains uniformity and equality, introducing a disciplining, normalizing ambience.

The children's house was indeed intended to offer protection and a shelter, but at the same time—it dictated clear behavioral norms, taking full control over the child's way of life. The architectural plan of the house allotted no space for privacy and intimacy. The situation created in this space was intrusive, legitimized by the assumption that everyone is equal and there is nothing to hide. Ben Ari juxtaposed the architectural plan of the children's

house with a mechanical system of pipes and wheels to create orderly trajectories within which "chains" of girls progress. Her installation is steeped in additional mechanical images, such as irrigation systems with bifurcating piping, germination systems used in a plant nursery, and a conveyor belt: the multiplicity of mechanical and automatic elements conveys the sense of an externally operated system, involving dependence on a greater, more complex system which disallows independent movement. Ben Ari's 'girl plait,' contracting into the house, submissively yields to any such process: they are connected to irrigation systems, they move along with pistons and wheels, they grow in planters.

Ben Ari addresses a group within a group: her works always portray closely knit groups of girls, arm in arm, entirely disregarding the presence of "boys." The alienation is thus twofold: by both the architectural space and the group space. Their interdependence is, thus, almost inevitable, and their body language conveys limpness and helplessness: the loosely hanging arms, the bent head, the frontal, crucifix-like posture lacking initiative. The assumption that "everyone is equal and there is nothing to hide," like the belief that basic health will ward off any deviation and disturbance, is undermined in Ben Ari's installation. Out of the light-colored plates and the exact, meticulous work, emerges a "stain": a turbid, viscous fluid leaks from the conveyor belt onto the floor, dripping on... The disturbing drip collects into a puddle, interrupting the order and hygiene of the shiny wheel systems and the proficient cleaning of the children's house. The turbid "drop" ostensibly exposed "under the carpet" bubbles out of the strict order, exposes secrets that had been kept out of sight—bed-wetting, sweat, semen, dirt swept aside—substances whose

emergence in broad daylight is akin to a violation of control and a momentary loss of supervision.

[Published in: cat. *Togetherness: The "Group" and the Kibbutz in Collective Israeli*

Consciousness (Tel Aviv Museum of Art, Helena Rubinstein Pavilion for Contemporary Art,

2005), p. @ [Hebrew].]

על המיצב "רגולטור" מתוך קטלוג התערוכה "לינה משותפת: קבוצה וקיבוץ בתודעה הישראלית", ביתן הלנה רובינשטיין, מוזיאון תל אביב לאמנות, אוצרת: טלי תמיר

"הפרט הוא הכוח המקורי, המניע, היוצר. הציבור הוא הכוח המייצב, המפקח, המשמש וסת (רגולטור)" (אליעזר ריגר, החינוך העיברי בארץ ישראל, יסודות ומגמות, תל אביב: הוצאת דביר, ת"ש, עמ' 201)

"רגולטור"- וסת, מסדיר, מרווח- שורות- משמש להילה בן ארי מטפורה ראשונית לתיאור הקומפלקס המורכב של בית הילדים שבו גדלה, הנקרא "בית כולל ראשון": מכלול אחד, המאורגן כמשק אוטרקי סגור, והוא מכיל את כל הפונקציות הנחוצות לחיי הילדים. המבנה כולו משכפל את עצמו ויוצר מבנים סדרתיים: שורת חדרי שינה, מקבץ המקלחות והשרותים, ארגון השולחנות והכסאות בחדר האוכל ובכיתת הלימוד, תא הביגוד וכו'.

בכל שולטים הריבוי והשורה, ואילו המבנה הכללי שומר על אחדות ושיוויון ליצירת אוירה ממשטרת ומנרמלת.

מבנה בית הילדים נועד, אמנם, לייצר הגנה ומחסה, ועם זאת הוא הכתיב אופני התנהלות ברורים ומוכתבים, ואפשר שליטה מלאה באורח החיים של הילד. התוכנית הארכיטקטונית של הבית, לא ייעדה שום חלל לצרכי פרטיות ואינטימיות. הסיטואציה שנוצרה במרחב הזה הייתה חודרנית ופולשנית, וקיבלה את הלגיטימציה שלה מתוך ההנחה שכולם שווים ואין מה להסתיר.

את התוכנית הארכיטקטונית של בית הילדים הצליבה הילה בן ארי עם מערכת מכנית של צנרת וגלגלים ויצרה מסלולים מסודרים, שבתוכן נעות "שרשרות" של ילדות. המיצב של הילה בן ארי משופע בדימויים מכניים נוספים, כמו מערכות השקיה עם צנרת מסועפת, מערכות הנבטה במשתלה, ומסוע: ריבוי האלמנטים המכניים והאוטומטיים מסמל את תחושת הפעלה החיצונית, הכרוכה

בתלות במערכת גדולה ומורכבת, שאינה מאפשרת תנועה עצמאית. מקלעת הבנות של הילה בן ארי, המתכווצת לתוך חללי הבית, מתמסרת בהכנעה לכל מהלך מוביל שכזה: הן מחוברות למערכות השקייה, הן נעות עם בוכנות וגלגלים, הן צומחות בעציצים.

בן ארי עוסקת בקבוצה בתוך קבוצה: בעבודתה מופיעות תמיד דבוקות של בנות שלובות זרוע, תוך התעלמות מנוכחות "הבנים". הניכור הוא, אם כך, כפול: הן מן המרחב הארכיטקטוני והן מן המרחב הקבוצתי. התלות ההדדית ביניהן היא, לפיכך, כמעט בלתי נמנעת ושפת הגוף שלהן משדרת רפיון וחוסר אונים: הידיים השמוטות, הראש הכפוף, התנוחה חזיתית ודמוית-צליבה, נעדרת יוזמה.

ההנחה ש"כולם שווים ואין מה להסתיר" כמו גם האמונה שהבריאות הבסיסית תנצח כל פיתול והפרעה, מתערערת במיצב של הילה: מתוך הלוחות הבהירים והעשייה המדוייקת והמוקפדת, מתגלה ה"כתם": נוזל עכור וצמיגי מטפטף מתוך רצועת המסוע אל הרצפה ונוזל... הטפטוף הטרדני הצטבר לשלולית ומשבש את הסדר הטוב והנקיון ההגייני של מערכות הגלגלים הממורקות ושל עבודת הנקיון המיומנת של בית הילדים. ה"טיפה" העכורה, הנחשפת, כביכול "מתחת לשטיח", מפעפעת מתוך הסדר המוקפד וחושפת סודות שביקשו להיות סמויים מן העין-הרטבת לילה, זיעה, זרע, לכלוך שטואטא הצידה-החומרים שהופעתם לאור היום היא הפרת שליטה ואבדן ריגעי של הפיקוח.